

Snovým představám jsou blízké malířčiny kresby. Na vodní hladině rozpuštěné barvy vytvářejí mikroskopickou vrstvičku barevného filmu, proměnlivé (tekoucí) tvary. Pomocí papíru položeného opatrně na hladinu malířka sejme náhodně vzniklou kompozici. Barvy jsou nějakou dobu jako živé, přelévají se z místa na místo, podobu kresby lze do jisté míry dále ovlivňovat, přidat další kapku barvy a papír trochu naklonit, vyčkávat, až se v ploše ustálí rozpoznatelná podoba, nejčastěji podobizna. Teď už to není jediný obličej, ale desítky, stovky skrytých výrazů, tváří, tvářiček. Stačí jim trochu dopomoci, spatřené zafixovat, ozřejmit. Možná, že ve všem, v každém tvaru je přítomná podoba člověka. Teď – celá postava. Teď – ruka s dlouhými prsty. Paže proměňující se na jedné straně v hada, na druhé v květinu.

Sen číslo 27. - Zdálo se mi, že jsem v cizině. Silnice, okolo roztroušené domy, jako továrny s ploty. Klidná krajina, poměrně pustá. Jdu starými ulicemi asi na okraji města. Vejdu do malého krámků. Nerozumějí mi. Myslím, že mi to je jedno. Chodím sama a přemýšlím sama.

Jiří Hůla

Marie Molová: z cyklu Kaleidoskop
1998, xerotáž
100 x 70 cm

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Archiv výtvarného umění o.s.

Vás srdečně zvou
na dvacátou pátou výstavu cyklu
Setkávání

Marie Molová

Kaleidoskopy
(kresby, xerotáže, tisky a otisky)

zahájení ve čtvrtek 26. února 2009
v 16:30 hodin

otevřeno 27. února - 25. dubna 2009
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
www.ig.cas.cz
www.artarchiv.cz

Marie Molová

Sen číslo 24. – Procházím se mezi stromy. Samé louky a hluboké listnaté lesy. Obzor v nekonečnu. Náhle se dostanu do pusté krajiny jakoby vyhořelé. Svahy. V jednom údolí město. Uprostřed rybník. Okolo domy, hořící vysoký dům. Komíny. Kouř. Ani jeden člověk. Kohout.

Před lety vypukl v domku Marie Molové požár. Hořela skříň z dřevotřískových desek s povrchem z bílého umakartu, police, stěny a dvířka. Na policích byly uloženy předměty - pletená ošatka, utěrka, dětské oblečení, talíře, mísa, hrnečky, knihy. Žár a nedostatek vzduchu otiskly tvary a struktury věci do bílé plochy. Jejich podoba se do ní zasekla jako střešina, jako vzpomínka do paměti. Malířka desku omyla, drobnými zásahy dotvořila dílo zkázy, žasla, jak je možné, že náhodně vzniklé útvary přesně vystihují jinak těžko sdělitelné pocity. - Dílo Marie Molové má logiku, která se vymyká denní zkušenosti, více se podobá snu. Jednu dobu své sny zapisovala. Do snů se promítá všechno, čím v bdělém stavu žijeme, myšlenky, touhy, naděje, skrytá přání. Současně s texty vznikaly jejich výtvarné záznamy, kresby tuší. V roce 1977 motivy přeryla tupými rydly do tvrdého linolea. To, že linoleum bylo hodně tvrdé a rydla hodně tupá, mělo zásadní význam. Grafické záznamy jsou bezprostředně svěží. Sny nejsou pouze maskované projevy nenaplněných - a proto prý často potlačených - představ a tužeb. Do snů docela jistě vniká doba, ve které žijeme. Pro každý sen je důležitá zpětná vazba. Rozpoznat a docenit totiž můžeme jenom to, co je nám nějakým způsobem blízké, co vlastně už jakoby známe, co se nám něčím podobá, co jsme možná také (třeba ve snu) prožili. Sny Marie Molové vznikaly v letech 1969 a 1970.

Marie Molová: bez názvu (studie)
1999, kresba, koláž
43.5 x 30.5 cm

Sen číslo 7. - Byla jsem v nějakém pravoslavném městě. Byly tam samé chrámy, jeden na druhém. Veliké, krásné, ale velmi podivné stavby, něco jako baroko, ale úplně jiné, především byl každý ten chrám zvláštní. Jedny byly veliké a stály osamocené v nějakém koutě. Procházela jsem se a chtěla jsem jít na mši. Nemohla jsem si vybrat kostel a zároveň jsem je chtěla všechny vidět. Musela jsem chodit i do obyčejných domů, zacházet do sklepů a všude je bylo možno najít. Mše se sloužily i v obyčejných místnostech. Tam byli většinou mladí lidé, ale nelíbilo se mi tam, vypadalo to spíš jako večírek. Další chrám jsem našla za vysokými domy, které stály v ulici a kostel byl z druhé strany za nimi. Jinde byl zase pod úrovní země, a hodně hluboko a nevelký. Konečně jsem uviděla chrám, velký, s několika kopulemi a věžemi. Byl široký a nízký. Velmi široký, že nebylo vidět do stran, a tak nízký, že když jsem stála vzadu, neviděla jsem skrze nízký strop, který tam byl ještě snížen, na oltář. Jedině toto místo bylo osvětleno, jinak byla všude tma. Bylo tam pár lidí. Většinou středně staří lidé. Šla jsem k sv. přijímání. Na stejném náměstí, kde stál kostel, byla velká lanová dráha. Bylo jenom vidět, kudy se tam vjíždí, potom bylo všechno obroubeno velkými pomalovanými deskami. Všechno to bylo obrovské. Viděla jsem, že všichni, kteří vjížděli dovnitř, nasazovali si masku a byli oblékáni - byly to většinou ženy - do pestrých, nejdříve jsem měla pocit, že i do smutných látek. Také jsem to chtěla zkusit, ale bála jsem se, protože jsem věděla, že to není dobré. Šla jsem se tedy podívat tam, kde se vjíždělo, vím, že za velmi dlouhou dobu, skoro měsíc i rok a ještě déle, celý život. Vzaly mě kousek nahoru, ale co se tam dělo, bylo špatné, hraničilo se zručností a pomalu by mě také přiotrávily, ale byla jsem včas, mimořádně, mimo pravidla propuštěna.

